

Menczel János

Ez én vagyok valamikor a nyolcvanas években. Az 1970-es években a KGST-ben a Magyar Posta kapta a megbízást, hogy kísérletezzék ki a Teletextet. Én számítógépes voltam. Itthon volt egy kis Comodorom, Hollandiából hozta a feleségem az egyik útjáról. És nagyon érdekelt a munka. Bementem a Matúz Rózsihoz [a Híradó főszerkesztőjéhez], és közöltem vele -- mert azért a főszerkesztővel ilyesmit közöl az ember --, hogy felmegyek az MTI-be, meg akarom nézni a kísérleti adást. Azt mondta Rózsi: 'Nem mész sehova, te fogod csinálni!' Én voltam az egyetlen számítógépes újságíró, tehát logikus volt, hogy én legyek a szerkesztőségvezető, azért nem főszerkesztő, mert az főnöki pozíció volt, és ahhoz én túl kicsi fiú voltam. Különben is a főszerkesztő már annyi helyet megjárt, hogy ez volt körülbelül az utolsó lehetősége. És Rózsi szerette őt, és tudta, hogyha engem ad mellé, akkor ott minden rendben lesz. A Teletext egy

nagyon rövid ideig tartó, nagyon érdekes dolog volt. 1982-ben indult. A rendszer/gengszterváltás miatt én kértem a nyugdíjba menésemet, mert utáltam a magam körüli embereknek a köpönyegforgatását. Igaz, hogy már három évvel elmúltam hatvan éves akkor, és hatvanévesen akartam eredetileg elmenni, de visszatartottak. Most már viszont nem hagytam magam visszatartani, nem voltak hajlandók elküldeni nyugdíjba, akkor elmentem önként. Én az egészet úgy foglalnám össze, hogy nagyon jó és nagyon szép volt a Televízióban dolgozni. Nemcsak azért, mert szerettük, amit csináltunk, nagyon jó csapat volt együtt. Egymás keze alá dolgoztunk, nem volt irigység, együttműködés volt, barátság volt, szeretet volt. Jellemző, hogy minden évben volt híradós bulink. Ami pontosan ugyanolyan volt, mint minden más buli. Vagy valahol étteremben, vagy kimentünk a zöldbe leginkább, és magunk főztünk és táncoltunk és énekeltünk. Én azt mondhatom, hogy a televíziós életem olyan szép volt, hogy megérte mindazt, amit előtte átéltem.